

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 94.265 van 26 maart 2001  
in de zaak A. 101.928/XII-2999.**

In zake : de NV CAPITOLE,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat D. CRABEELS,  
kantoor houdende te OOSTENDE,  
E. Beernaertstraat 58/1

tegen :

de stad OOSTENDE,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat B. ROELANDTS,  
kantoor houdende te GENT,  
Visserij 157 A.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat de NV CAPITOLE op 19 maart 2001 heeft ingdiend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 29 januari 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oostende om aan de gemeenteraad voor te stellen geen convenant met haar af te sluiten voor de uitbating van een kansspelinrichting klasse II aan de Langestraat 49;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de brief van 21 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 maart 2001, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. STURTEWAGEN, die verschijnt voor de verzoekende

partij, en van advocaat B. ROELANDTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat verzoekende partij sinds 1995 een lunapark of speelautomatenhal uitbaat aan de Langestraat 49 te Oostende;

Overwegende dat artikel 4 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kanspelinrichtingen en de bescherming van de spelers vanaf 30 december 2000 verbiedt kansspelinrichtingen te exploiteren zonder voorafgaandelijke schriftelijke vergunning van de kansspelcommissie; dat volgens artikel 34 de uitbating van een kansspelinrichting klasse II of speelautomatenhal moet geschieden krachtens een convenant dat voorafgaandelijk wordt gesloten tussen de gemeente van vestiging en de uitbater, en artikel 36 van de wet bepaalt dat de aanvrager, om een vergunning voor de exploitatie van een speelautomatenhal te kunnen verkrijgen, het convenant moet kunnen voorleggen; dat blijkens bijlage I van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B, de aanvraag van een vergunning voor de exploitatie van een speelautomatenhal vergezeld dient te zijn van een kopij van het convenant dat werd gesloten tussen de gemeente van vestiging en de uitbater;

Overwegende dat de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wordt betwist; dat er alleen

reden is tot een onderzoek van en een uitspraak over de ontvankelijkheid indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten schorsing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekende partij uiteenzet wat volgt :

"Door de weigeringsbeslissing een convenant af te leveren voor een bestaande inrichting, zou de kansspelcommissie de aanvraag tot vergunning onontvankelijk kunnen verklaren waardoor desgevallend zelfs de termijn van 3 maanden zou kunnen vervallen om de inrichting te sluiten.

Bovendien zou in dat geval de inrichting definitief verloren gaan, zelfs indien naderhand het juridisch beroep deze weigering ongedaan zou maken";

Overwegende dat de verwerende partij onder meer tegenwerpt dat verzoekende partij haar verzoekschrift bijna twee maanden na de betekening en kennisneming van het bestreden besluit heeft ingediend en dat dit talmen "op zichzelf reeds aan(toont) dat een UDN-procedure niet verantwoord is";

Overwegende dat de uiteenzetting van verzoekende partij hierop neerkomt dat zij door de bestreden beslissing niet in staat was een volledige aanvraag in te dienen voor de uitbating van haar bestaande speelautomatenhal, zodat zij onder het verbod

van artikel 4 van de wet van 7 mei 1999 valt, zonder aanspraak te kunnen maken op het voordeel van artikel 19 van het voormelde koninklijk besluit van 22 december 2000, in werking getreden op 30 december 2000 :

"De exploitanten van de reeds bestaande lunaparken mogen hun inrichting verder exploiteren tot op het ogenblik dat de commissie een beslissing heeft genomen over hun aanvraag, op voorwaarde dat de aanvraag volledig is en werd ingediend binnen een termijn van één maand na de inwerkingtreding van dit besluit.

Als de commissie een beslissing over de aanvraag heeft genomen:

(a) beschikken de exploitanten over een periode van drie maanden om de exploitatie van de kansspelinrichting klasse II stop te zetten, als de vergunning is geweigerd, en dit vanaf de datum van kennisgeving;  
(...)"

Overwegende dat verzoekende partij verklaart op 29 januari 2001 kennis te hebben gekregen van de bestreden beslissing; dat de onderhavige vordering pas 49 dagen later is ingesteld; dat dit schromelijk laat is, inzonderheid voor de exploitante van een bestaand lunapark die meent dat ten gevolge van de bestreden beslissing haar aanvraag tot vergunning onontvankelijk kan zijn en zij dus zelfs niet eens tot drie maanden na de weigering van de vergunning de tijd heeft om haar exploitatie te stoppen;

Overwegende dat de vaststelling dat verzoekende partij intussen, met brieven van 15 februari 2001, een beroep heeft gedaan op de toeziende overheid belast met de uitoefening van het algemeen toezicht om het bestreden collegebesluit te schorsen en te vernietigen, het grote tijdsinterval niet rechtvaardigt; dat een dergelijk bezwaar, gelet op de geldende toezichtstermijn en het feit dat het de toeziende overheid vrijstaat al dan niet een beslissing te nemen, geen geschikte stap is ter oplossing van een bijzonder spoedeisende kwestie; dat het dan ook geen geldig excuus vormt voor de vertra-

ging waarmee verzoekende partij zich bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot de Raad van State heeft gewend;

Overwegende dat het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing onder meer wordt afgemeten naar de haast die de verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering; dat te dezen het tijdsverloop tussen de kennisgeving van het bestreden besluit en het instellen van de vordering de negatie van de uiterst dringende noodzakelijkheid inhoudt; dat niet aan de eerste schorsingsvoorwaarde is voldaan; dat deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen,

#### **B E S L U I T :**

##### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

##### **Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare  
terechtzing, op zesentwintig maart 2001, door :

de HH. J. LUST,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

W. GEURTS,

griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**W. GEURTS.**

**J. LUST.**